

Ellen Niit

Otthont adsz

Amint az ajtón benyitok,
kezemnek
otthont adsz a tiédben.
Befogadod, mint csavargót a házba,
ott vacok várja, tűzhely, vacsora,
nincs lárma, nincs lóvás-futás.
A lélek, felbátorodva,
kioldja átázott cipőjét,
vizes harisnyáját kötélre dobja,
aranyfényű teát tesznek elébe,
illatos málnaízzel,
vágnak mellé, amennyi jólesik,
a friss kenyérből.
Aztán ha a lélek, felbátorodva,
egy kicsit kutat a polcon,
talál még rejtett örölnivalót:
kis üveg mézet,
vagy egy pozsgás-piros almát. . .
Csak annyi kell, hogy a kezemnek
egy pillanatra
otthont adj a tiédben.